

Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

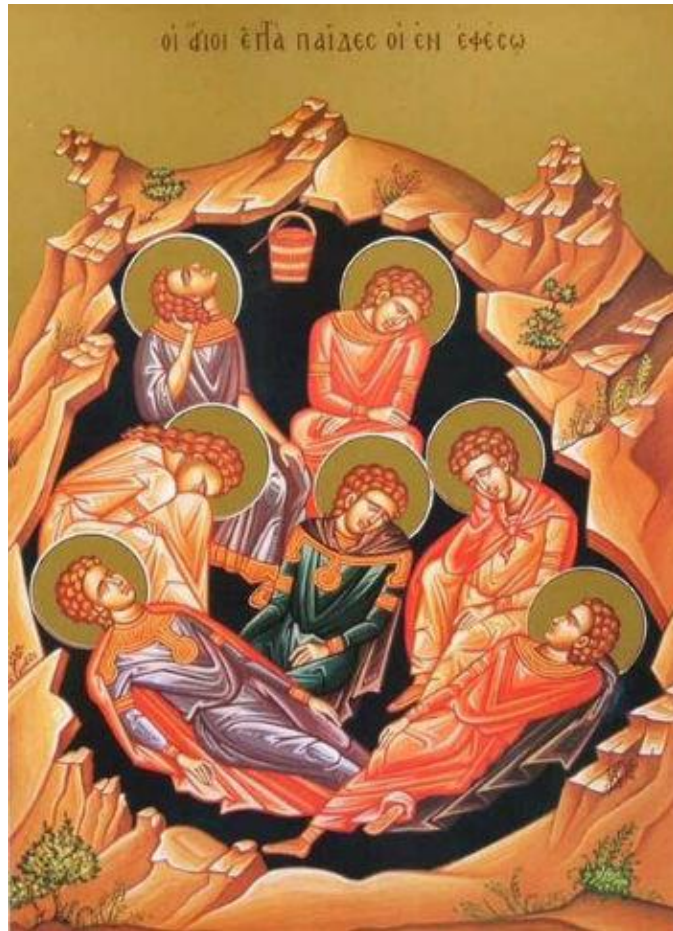
[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

Десята Неділя після
П'ятидесятниці (+ Святих
семи юнаків - «Семи
сплячих» - Ефеса)

Tenth Sunday after
Pentecost (+The Holy
Seven Youths – the “Seven
Sleepers” - of Ephesus)

Dixième Dimanche après la
Pentecôte (+ Les Saints-
Sept-jeunes - les «Sept
Dormants» - d'Ephèse)

Pr. Ihor Kutash
ikutash@gmail.com

«ВОНИ ЙОГО ВБ'ЮТЬ, АЛЕ ТРЕТЬОГО ДНЯ ВІН ВОСКРЕСНЕ!»

«Я думаю, що Бог нас, Апостолів, поставив за найостанніших, мов на смерть засуджених, бо ми стали дивовищем світові, і Анголам, і людям.»
(I Коринтян 4:9).

Десята Неділя після П'ятидесятниці (+ Святих Семи юнаків - «Семи Сплячих» - Ефеса)

Десята Неділя після П'ятидесятниці (17-го серпня 2014 р.), збігається зі святкуванням Святих Семи Юнаків, Семи Сплячих, Ефеса. І ми читаємо пастирські слова Апостола Павла до Громади коринтської, яку заснував Святий Дух його служінням (I Коринтян 4:9-16). Вони можуть здаватися досить незвичними: «Я думаю, що Бог нас, Апостолів, поставив за найостанніших, мов на смерть засуджених, бо ми стали дивовищем світові, і Анголам, і людям». Він завершує свою думку таким чином: «Ми стали, як сміття те для світу, аж досі ми

всім, як ті викидки!» Чи так, думаєте, духовному провіднику говорити про себе та про своїх братів-Апостолів?

У цьому Листі Ап. Павло відгукується на звинувачення проти себе учасниками Християнською Громади Коринта. Зверніть увагу, що, замість того, щоб намагатися заперечувати звинувачення і виправдуватись, Павло наче б то приймає тон звинувачення себе та ще й іде далі. А потім таки нагадує пастві, що він - їх Батько в Христі, і настоює (ні, благає!): «Будьте наслідувачами мене!» А що ж мали б Християни Коринту наслідувати? Та ж його смирення! Він відважно приймає звинувачення і ними не приголомшений. Він наслідує Того, Хто поніс усі звинувачення і всю провину людства і молився за тих, що були безпосередніми спричинниками Його страждань і смерті (і кожний, хто грішить, тобто кожна людина, включаючи вас і мене, є, також спів-спричинниками їх, хоча б не-безспосердніми - і Його космічна молитва обіймає нас усіх). Він був і є Переможцем ... а з Ним і всі, хто єднається з Ним у смиренні та поручає самого себе і свою долю Отцю Небесному.

А як ми бачимо те, що Він є справді Переможцем? Та ж Його Воскресенням на третій день! Це ж та перемога, яку Павло проголошує і відстоює так пристрасно далі в цьому Листі (I Коринтян 15). Чому ж би йому, або будь-якому Християну, або й будь-якій людині, між іншим, бути стурбованим можливістю приниження - навіть до самої смерті, коли в кінцевому рахунку, має настати слава Божа і життя, яке до якого смерть не в силі досягти, повне радості, любові і миру? Навіщо витрачати час на само-оправдання (яке часто просто робить ще більше запеклими обвинувателів у їх опозиції і засудженню), коли Сам Бог звільнює і виправдовує смиренним?

Життя цих Семи Сплячих якого ми відзначаємо сьогодні також несуть драматичне свідчення про реальність Воскресіння. Максиміліан, Ямвліх, Мартиніан, Іван, Діонісій, Ексакустодіан (Костянтин) і Антонін були синами знатних громадян Ефеса (сьогодні його чудові руїни поблизу турецького курортного місті Кушадаси) і разом служили в війську під час правління римського імператора, і гонителя Християн, Декія (249-251). Коли вони відмовилися принести жертву язичницьким богам від них забрали військові відзнаки, і дали їм трохи часу, щоб передумати свій вибір. Хлопці сховалися в печері на горі Охлон, щоб помолитися і готуватися до свого мучеництва. Після свого повернення з військового походу Декій дізнався, що юнаки не передумали а живуть і моляться разом в печері. Він наказав запечатати її, вважаючи, що вони в ній так і помруть від голоду і спраги.

Прошли роки, і сама потужня Римська імперія нарешті підкорилася Вірі Христовій. Під час правління імператора Феодосія II (408-450), власник землі навколо гори Охлон помітив печеру і задумав використати її для своєї худоби. Та коли він відкрив її, Семи сплячих пробудилися. Їхні тіла і навіть їхній одяг був повністю нетлінні! Будучи голодними (та, тим не менш готовими дати свідчення про Христа своїм мучеництвом) вони відправили Ямвліха в місто, щоб купити хліб. Він був заскочений, побачивши Хрести на будівлях і почути ім'я Ісуса, яке згадували абсолютно відкрито і без страху від страшних наслідків. Коли він намагався купити хліб антикварною вже монетою від часу царювання Декія, його привели до Єпископа, який почув його історію і пішов разом з ним, щоб зустріти інших Сплячих в печері. Новий Імператор теж незабаром побачив їх. Тоді, перед усіма присутніми юнаки знову заснули – і пробудяться вони вже в загальному Воскресінні.

Це чудо з Сімома сплячими зрозуміли, як підтвердження Воскресіння в той час, коли послідовники олександрійського богослова, Орігена (182-254), інтерпретуючи його вчення як заперечення воскресіння тіла, могли були вплинути на Християни Ефесу прийняти цю не-біблійну точку зору. Написано про цю подію приблизно в 474-му р, около 14 років після того, як вона сталася. Доволі широко поширилася вона і навіть описана у главі Корану даного Мухаммадом (+632), в якому Сплячих називають «супутниками печери» («Ас-хаб аль Каф»). Опис цей вперше став розглядати як *апокриф* (тобто не історично вірний) вчений епохи Відродження (і Кардинала Римської Церкви) Цезар Бароній (1538-1607) - і так Латинська Церква розглядає його аж до сьогодні.

Православний академічний богослов Іван Санідопулос з Бостону, у своїй блозі, настоює на історичності розповіді:[\(ось тут\)](#). Він цитує наукові докази й археологічні знахідки. (Я сам, під час мого паломництва до руїн Ефеса, поруч Кушадаси в Туреччині, в 2008-му році, побачив таблицю, яка вказує шлях до Печери Семи Сплячих). Звичайно, що неможливо це *повністю переконливо доказати – теж саме з будь-якою історичною подією*, як тільки вона пройшла. Можна тільки привести і оцінити докази бо ж, для того, щоб довести це остаточно (і то тільки для самого себе), треба б самому бути присутнім і пережити або побачити дану подію, - а потім наше свідoctво про неї стане частиною цих доказів, і вони в свою чергу будуть предметом оцінки з боку тих, хто цікавиться доказами про те, чи дійсно вона відбувся чи ні. Брат Іван зуміг ствердити остаточно ось це: «Хоча археологія і текстологія не можуть доказати реальність чуда, про яке говориться, та вони переконливо стверджують те, що ця розповідь описує справжню історичну подію, що семи молодих людей появилися в Ефесі, про яких повірили, що вони дійсно пережили велике чудо, яке підтвердило для всіх воскресіння мертвих».

Наш Господь, Ісус із Назарету, був абсолютно впевнений у Воскресіння. Саме тому, в сьогоднішній Євангелії (Матвія 17:14-23), ми чуємо, як Він сказав, після того як Він сцілив юнака від епілепсії, твердо і безстрашно: «Людський Син буде виданий людям до рук, і вони Його вб'ють, але третього дня Він воскресне». Павло, в його живій вірі в Господа, Який воскрес із мертвих, поділяв цю віру, твердо й надаючи енергії. Таким чином, він міг, як істинний і вірний Пастир, смиренно прийняти звинувачення від своєї пастви і закликати їх наслідувати йому в його відданості Богу, Який «противиться гордим, а смиренним дає благодать.» (Якова 4: 6).

Таким чином, ми теж, можемо з любов'ю, та в надії та вірі, перенести страждання, через які ми мусимо пройти – а в тому числі і звинувачення (які *не завжди повністю необґрунтовані*) - пригадуючи віру нашого Господа, Його Апостола Павла, і чудо з Сімома Сплячими. Чому ж боятися будь-яких іспитів, яких ми маємо сприймати зі смиренням і вірою, коли ми чекаємо «воскресіння мертвих і життя будучого віку»?

“THEY WILL KILL HIM, AND THE THIRD DAY HE WILL BE RAISED UP”
“For I think that God has displayed us, the Apostles, last, as men condemned to death; for we have been made a spectacle to the world, both to angels

«ILS LE FERONT MOURIR, ET LE TROISIÈME JOUR IL RESSUSCITERA!»
«Dieu, ce me semble, a fait de nous, Apôtres, les derniers des hommes, des condamnés à mort en quelque sorte, puisque nous avons été en spectacle

and to men.” (I Corinthians 4:9)
Tenth Sunday after Pentecost (+The Holy Seven Youths – the “Seven Sleepers” - of Ephesus)

The Tenth Sunday after Pentecost on August 17, 2014, coincides with the commemoration of the Holy Seven Youths, the Seven Sleepers, of Ephesus. And we read St. Paul's pastoral words to the Corinthian community that was founded by the Holy Spirit through his ministry (I Corinthians 4:9-16). They may sound quite unusual: "I think that God has displayed us, the Apostles, last, as men condemned to death; for we have been made a spectacle to the world, both to angels and to men." He completes his thought thus: "We have been made as the filth of the world, the off-scouring of all things until now." Is this the way we would expect a spiritual leader to describe himself and his fellow-Apostles?

In this letter Paul is responding to accusations against himself by members of the Corinthian Christian community. Note that, instead of seeking to deny and justify, he accepts the accusatory tone and goes even further with it. And then reminds the flock that he is their father in Christ and urges them: "Imitate me". What should the Corinthians imitate? Why, his humility! He cheerfully accepts accusations and is not deflated by them. He imitates the One, Who bore all accusations and all the guilt of humanity and prayed for those who were the immediate agents of His suffering and death (of which all who sin, i.e. every single human being, including you and me, are the non-immediate agents – and His cosmic prayer covers us as well). He was/is victorious... and so are all who unite with Him in humility and self-offering to the Father.

How do we see that He is victorious? By His resurrection on the third day! The very victory that Paul proclaims and defends so passionately further on in this letter (I Corinthians 15). Why should he, or any

au monde, aux Anges et aux hommes.»
(I Corinthiens 4:9).
Dixième Dimanche après la Pentecôte (+ Les Saints-Sept-jeunes - les «Sept Dormants» - d'Ephèse)

Cette année le Dixième Dimanche après la Pentecôte (le 17 août 2014), coïncide avec la commémoration des Saints-Sept-jeunes, les Sept Dormants d'Ephèse. Et nous lisons les mots pastorales de Saint-Paul à la communauté de Corinthe qui a été fondée par le Saint-Esprit à travers son ministère (I Corinthiens 4: 9-16). Ils peuvent sembler tout à fait inhabituel: «Dieu, ce me semble, a fait de nous, Apôtres, les derniers des hommes, des condamnés à mort en quelque sorte, puisque nous avons été en spectacle au monde, aux Anges et aux hommes.» Il complète sa pensée ainsi: «Nous sommes devenus comme les balayures du monde, le rebut de tous, jusqu'à maintenant». Est-ce la façon dont on pourrait s'attendre à un chef spirituel décrire soi-même et ses compagnons Apôtres?

Dans cette lettre, Paul répond à des accusations contre lui-même par les membres de la communauté de Corinthe chrétienne. Notez que, au lieu de chercher à nier et justifier, il accepte le ton auto-accusateur et va encore plus loin avec lui. Et puis il rappelle le troupeau que c'est lui leur père dans le Christ et les exhorte: «Soyez mes imitateurs». Qu'est-ce que les Corinthiens devraient imiter? Bien, son humilité! Il accepte volontiers les accusations et n'en est pas dégonflé. Il imite Celui, Qui portait toutes les accusations et toute la culpabilité de l'humanité et a prié pour ceux qui étaient les agents immédiats de Sa souffrance et de Sa mort (en effet, tous ceux qui font des péchés, c'est-à-dire chaque être humain, y compris vous et moi, sont ces agents tandis que non-immédiates - et Sa prière cosmique nous couvre ainsi). Il était et Il est victorieux ... et sont donc tous ceux qui s'unissent avec Lui dans l'humilité et l'offrande au Père.

Christian, or any human for that matter, be concerned about being abased – even to the point of dying, when ultimately there will be glory and life beyond the reach of death, full of joy, love and peace? Why waste time in self-defense (which often simply hardens the accusers in their attitude of opposition and condemnation) when God exonerates and justifies the humble?

The lives of these Seven Sleepers whom we commemorate today also bear dramatic testimony to the reality of the Resurrection. Maximilian, Iamblicus, Martinian, John, Dionysius, Exacustodianus (Constantine) and Antoninus were sons of illustrious citizens of Ephesus (today its magnificent ruins are near the Turkish resort town of Kusadasi) and in military service together during the reign of the Roman emperor, and persecutor of Christians, Decius (249-251). When they refused to offer sacrifices to the pagan gods their military insignia were taken from them but they were given a little time to reconsider. The young men fled to a cave on Mount Ochlon to pray and prepare for their martyrdom. Upon his return from a military campaign Decius learned that the seven youths had not reconsidered and were living and praying together in the cave. He ordered that it be sealed, believing that they would die in it of hunger and thirst.

Years passed and the Roman Empire itself eventually surrendered to the Faith of Christ. During the reign of Emperor Theodosius II (408-450), the owner of the land around Mount Ochlon noticed the sealed-off cave and thought to use it for his livestock. When he opened it the Seven Sleepers awoke. Their bodies and even their clothes were completely intact! Being hungry (and nonetheless willing to testify to Christ by their martyrdom) they sent Iamblicus to the city to buy bread. He was amazed to see crosses on the buildings and to hear the name of Jesus used quite openly and without any fear of dire consequences. When he tried to buy

Comment voyons-nous qu'il est victorieux? Par Sa résurrection le troisième jour! La victoire même que Paul proclame et défend avec tant de passion plus loin dans cette Lettre (I Corinthiens 15). Pourquoi devrait-il, ou n'importe quel chrétien, ou, d'ailleurs, tout être humain, se préoccuper d'être abaissé - même au point de mourir, quand finalement il y aura la gloire et la vie au-delà de la portée de la mort, pleine de joie, d'amour et de paix? Pourquoi perdre du temps dans l'autodéfense (qui, souvent, se durcit simplement les accusateurs dans leur attitude d'opposition et la condamnation) quand Dieu exonère et justifie l'humble?

La vie de ces Sept Dormants que nous commémorons aujourd'hui témoigne aussi dramatiquement à la réalité de la Résurrection. Maximilien, Jamblique, Martinien, Jean, Denys, Exacustodianus (Constantin) et Antonin étaient fils d'illustres citoyens d'Éphèse (aujourd'hui ses magnifiques ruines sont près de la station balnéaire turque de Kusadasi) et au service militaire pendant le règne de l'empereur romain, et persécuteur des Chrétiens, Dèce (249-251). Quand ils ont refusé d'offrir des sacrifices aux dieux païens, leurs insignes militaires ont été enlevés, mais ils ont reçu un peu de temps pour reconsidérer. Les jeunes hommes ont fui dans une grotte sur le mont Ochlon à prier et à se préparer pour leur martyre. À son retour d'une campagne militaire Dèce a appris que les sept jeunes n'aient pas reconsidéré et vivaient et priaient ensemble dans la grotte. Il a ordonné qu'elle soit scellée, croyant qu'ils mourraient en elle de la faim et de la soif.

Les années ont passé et l'Empire romain lui-même par la suite s'a soumis à la foi du Christ. Pendant le règne de l'empereur Théodose II (408-450), le propriétaire de la terre autour du mont Ochlon a remarqué la grotte scellée et a pensé à l'utiliser pour son bétail. Quand il l'ouvrit, les Sept Dormants se réveillèrent. Leurs corps et même leurs vêtements étaient complètement intacts! Ayant faim (et

bread with the antique coin from the reign of Decius, he was taken to the Bishop who heard his story and went, together with him, to meet the other Sleepers in the cave. The Emperor, too, soon came to see them. Then, in everyone's sight the young men fell asleep again - to awaken finally in the General Resurrection.

This miracle of the Seven Sleepers was understood as a confirmation of the Resurrection at a time when followers of the Alexandrian theologian, Origen (182-254), interpreting his teachings as a denial of a resurrection of the body, may have influenced the Christians of Ephesus to adopt this non-Biblical perspective. The written account of the event dates from about 474 AD, some 14 years after it occurred. It was widely disseminated and is even described in a chapter of the Quran given by Muhammad (+632), in which the Sleepers are called "companions of the cave" ("As-hab al Kahf"). The account first came to be treated as *apocryphal* (i.e. not historically true) by the Renaissance scholar (and Cardinal of the Church of Rome) Caesar Baronius (1538-1607) – and that is how the Latin Church views it until this day.

The Bostonian Orthodox academic theologian John Sanidopoulos, in his weblog, argues for the historicity of the account: ([click here](#)). He cites scholarly evidence and archeological discoveries. (I, myself, during my pilgrimage to the ruins of Ephesus, near Kusadasi in Turkey, in 2008, saw a sign pointing to the Cave of the Seven Sleepers). It is, of course, impossible to prove *conclusively* – as is the case with *any historical event, once it has passed*. One can only cite and evaluate the evidence, for, to prove it conclusively (and then only to oneself), it would be necessary for one to be present and experience or view the event – and then one's testimony to it would become part of that evidence, which would itself then be subject to evaluation on the part of those who were interested in evidence showing that it had truly occurred. What

néanmoins étant prêt à témoigner du Christ par leur martyre) ils ont envoyé Jamblique à la ville pour acheter du pain. Il était étonné de voir des Croix sur les bâtiments et d'entendre le nom de Jésus utilisé tout à fait ouvertement et sans crainte de conséquences désastreuses. Quand il a essayé d'acheter du pain avec la pièce de monnaie antique du règne de Dèce, il a été emmené à l'Évêque qui a entendu son histoire et s'est allé avec lui rencontrer les autres dormeurs dans la grotte. L'empereur lui-même ne tarda pas à les voir. Puis, à la vue de tous les jeunes hommes se sont endormis à nouveau - pour réveiller enfin dans la Résurrection générale.

Ce miracle des Sept Dormants a été accepté comme une confirmation de la Résurrection à un moment où les disciples du théologien alexandrin, Origène (182-254), interprétant ses enseignements comme une négation de la résurrection des corps, pouvaient influencer les Chrétiens d'Ephèse à adopter ce point de vue non-biblique. Le compte écrit de l'événement date d'environ 474, environ 14 ans après des mesures prises. Il a été largement diffusé et est même décrit dans un chapitre du Coran donné par Muhammad (+632), dans lequel les Dormants sont appelés «compagnons de la caverne» («As-hab al Kahf»). Le compte a été considéré comme *apocryphe* (c'est à dire pas historiquement vrai) au premier par un savant de la Renaissance (qui était aussi un Cardinal de l'Église de Rome) César Baronius (1538-1607) - et c'est ainsi que l'Église latine le considère jusqu'à ce jour.

Le théologien universitaire orthodoxe John Sanidopoulos de Boston, dans son blog, plaide en faveur de l'historicité du compte: ([cliquez](#)). Il cite des preuves érudites et les découvertes archéologiques. (Moi-même, au cours de mon pèlerinage aux ruines d'Ephèse, proche de Kusadasi, en Turquie, en 2008, j'ai vu un panneau montrant la direction vers la Grotte des Sept Dormants). Il est, bien sûr,

Brother John has been able to state conclusively is as follows: "Though archeology and textual criticism cannot verify the miracle behind the tale, they do verify that the tale does describe an actual historical event of seven young men appearing in the midst of the Ephesians and believed to be the source of a great miracle which confirmed for all the resurrection of the dead".

Our Lord, Jesus of Nazareth, was absolutely certain of the Resurrection. That is why, in today's Gospel (Matthew 17:14-23), we hear Him say, after He had cured the young man of epilepsy, firmly and fearlessly: "The Son of Man is about to be betrayed into the hands of men, and they will kill Him, and the third day He will be raised up." Paul, through his living faith in the Lord Who rose from the dead, shared this firm and energizing faith. Thus, he was able, as a true and faithful Shepherd, to humbly accept the accusations of his flock and urge them to imitate him in his devotion to the God Who "resists the proud, but gives grace to the humble" (James 4:6).

Thus, we, too, may, lovingly, in hope and faith, accept the tribulations through which we must pass – including accusations (which *may not always be entirely unfounded*) – recalling the faith of our Lord, His Apostle Paul, and the miracle of the Seven Sleepers. Why should we fear any test which we bear in humility and faith, since we "await the resurrection of the dead and the life of the age to come"?

impossible de prouver *définitivement* - comme c'est le cas avec *n'importe quel événement historique, une fois qu'il est passé*. On ne peut que citer et évaluer les éléments de preuve, car, pour le prouver de façon concluante (et seulement à soi-même), il serait nécessaire d'être présent soi-même pour ressentir ou observer l'événement - et puis notre témoignage à ceci deviendrait une partie de ces éléments de preuve, qui serait elle-même alors soumise à une évaluation de la part de ceux qui sont intéressés à des preuves montrant qu'il avait vraiment eu lieu. Qu'est-ce que notre frère John a été en mesure d'affirmer avec certitude est la suivante: «Bien que l'archéologie et la critique textuelle ne peut pas vérifier le miracle derrière l'histoire, ils vérifient que le compte décrit un événement historique réel de sept jeunes hommes apparaissant parmi les Éphésiens qui ont été acceptés comme une source d'un grand miracle qui a confirmé pour toute la résurrection des morts».

Notre Seigneur, Jésus de Nazareth, était absolument certain de la Résurrection. C'est pourquoi, dans l'Évangile d'aujourd'hui (Matthieu 17:14-23), nous L'entendons dire, après qu'Il avait guéri le jeune homme de l'épilepsie, fermement et sans crainte: «Le Fils de l'homme doit être livré entre les mains des hommes; ils Le feront mourir, et le troisième jour Il ressuscitera.» Paul, par sa foi vivante dans le Seigneur, Qui est ressuscité des morts, a partagé cette foi ferme et énergisante. Ainsi, il a pu, comme un Berger fidèle et, d'accepter humblement les accusations de son troupeau et de les exhorter à l'imiter dans sa dévotion à Dieu qui «résiste aux orgueilleux, mais il fait grâce aux humbles» (Jacques 4: 6).

Ainsi, nous aussi, nous pouvons, avec amour, dans l'espoir et la foi, accepter les tribulations par lesquelles nous devons passer - y compris les accusations (qui *ne sont pas toujours dénuées de tout fondement*) - rappelant la foi de notre

Seigneur, de Son Apôtre Paul, et le miracle des Sept Dormants. Pourquoi devrions-nous craindre une épreuve que nous portons dans l'humilité et la foi, puisque nous «attendons la résurrection des morts et la vie du siècle à venir»?

Le 24 août 2014